

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم وپر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Literary-Cultural

ادبی - فرهنگی

ناهید "غزل" غنی زاده

ویرجینیا - ۴ دسمبر ۲۰۱۵

بهار امید

دنیا بزرگترین رنج و کوچکترین نشاط را در گنجینه های افسانه ئی خود دارد، دنیا سراب است و فریب و جنگل بی نشان آرزوهای مرده.
این فانوس فریبنده موقت به زودی به ظلمت می گراید و دود می گردد و نابود.
ولی من هنوز به پیوند عشقی باورمندم، که از ریشه هایش بهار امید جوانه می زند.
لحظه هائی که زوایای سکوت با روح آرام و اشک روانم همزیستی دارد، با تصویر تو سخن می گویم و به پوچی این دنیا دل می بندم.
چه دوری از من؛
ای تاب خورده با نفسهای صدای نرمش گامهایت!
آیا دانسته ای، که دیدگانم در میعادگاهها، نور می بازند و نخل عمرم را موریانه غم می خورد؟
من عشق را از انبار برگزیده ترین پدیده ها پسندیده ام و با همه زجر و تلخیهایش چون گیاهی از فیض آفتاب زیست دارم.

(ناهید "غزل" غنی زاده - جمعه ۱۱ جدی ۱۳۶۰)